

[På Hækkerup.]

Økonomiministeren redegjorde for den internationale situation og den konjunkturudvikling, som man måtte kunne forvente, og drog den konklusion af sin vurdering, at den økonomiske politik for det kommende år må bygge på en forudsætning om, at ændringer i de ydre vilkår ikke vil yde større bidrag til lettelsen af de danske problemer. Han fortsatte: „Vi må altså selv skabe betingelserne for, at der på ny kan tilvejebringes en høj og på længere sigt stabil beskæftigelsesgrad.“ Jeg kan ikke på nogen som helst måde afdisputere økonomiministeren hans vurdering af den internationale situation og må derfor acceptere denne konklusion. Det er altså et spørgsmål om, hvad vi selv gør i vor egen økonomiske politik.

Deretter redegør økonomiministeren for forskellige sider af den politik, som regeringen agter at føre, og beskæftiger sig her med forskellige foranstaltninger, der skulle bedre eksporterhvervenes muligheder.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er en udmærket erkendelse, økonomiministeren og dermed regeringen er nået til. Jeg erindrings jo, at vi har haft adskillige drøftelser, hvor vi fra socialdemokratisk side fremførte det synspunkt, at det gjaldt om med de knappe kapitalmidler, vi har til rådighed i Danmark, at vi forsøgte at lede kapitaltilgangen over i de erhverv, som i særlig grad var eksporterende eller importkonkurrerende. Jeg har adskillige gange modtaget belæring fra ministeren om, at dette var der jo ikke meget indhold i, for hvilken virksomhed var ikke eksporterende, og hvilken virksomhed var ikke importkonkurrerende? Nu er ministeren altså nået frem til erkendelsen af, at man alligevel skal søge at følge denne fremgangsmåde. Det konstaterer jeg med tilfredshed, for så bliver der et mere realistisk grundlag for at diskutere disse enkeltheder i den økonomiske politik.

Jeg er særlig glad for, at økonomiministeren når frem til følgende erkendelse:

„Hvad eksportfinansieringen angår, vil jeg henlede opmærksomheden på de forhandlinger, som Danmarks Nationalbank og de private pengeinstitutter vil indlede om etablering af et organ med det formål at deltage i finansiering af langfristede kreditter på vilkår, der nogenlunde svarer til en række andre landes.“

Da man nu i en række andre lande over for langfristede eksportkreditter anvender det, man med et fint fremmedord kalder en selektiv kreditpolitik, det vil altså sige gennemfører en mere gunstig ordning for sådanne langfristede eksportkreditter end for andre former for kreditter, så ligger der i ministerens erkendelse her en godkendelse af, at Danmark må gøre noget tilsvarende. Jeg må formode, at Nationalbankens forhandlinger finder sted i overensstemmelse med handelsministeren og med regeringen.

Også det hilser jeg med tilfredshed, fordi vi jo ved adskillige lejligheder har drøftet spørgsmålet om denne form for kreditpolitik og vi hver gang fra regeringens side har mødt en afvisning af, at man på denne måde søgte at begunstige de særligt eksporterende erhverv med hensyn til kreditydelserne. Jeg håber, at resultatet heraf bliver, at der kommer positive beslutninger, som kommer til at begunstige eksporterhvervene på en sådan måde, at de i hvert fald opnår samme eksportkreditlemuligheder, som man har i de lande, vi ganske særligt konkurrerer med.

Vi har fra de to socialdemokratiske ordførers side peget på en række punkter, som vi mener man bør tage op. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på. De supplerer de forslag, som regeringen enten har gennemført eller agter at gennemføre. Men økonomiministeren konkluderer sin egen vurdering af regeringens forslag og regeringens initiativer med at sige:

„Under alle omstændigheder må det imidlertid stå klart, at mulighederne for at løse problemerne alene ad denne vej kun er små. Derfor samler opmærksomheden sig nu om udfaldet af de indkomstforhandlinger, der er ved at begynde. Forløbet og resultatet af disse forhandlinger vil blive afgørende for konkurrenceerhvervenes omkostningsniveau i 1975 og for det grundlag, erhvervene har for at tilrettelægge deres indsats og investeringer på.“

Det er så rigtigt, som det er sagt. Det, der bare undrer mig, er, at da vi for en lille måned siden sad i forhandlinger med regeringen og der på den tid rejste sig en mulighed for, således som vi havde udarbejdet det i vor økonomiske helhedsplan, og som der var en vis sangbund for på arbejdsmarkedet, også hos de faglige organisatio-